

РЕШЕНИЕ

№ 2834

гр. София, 23.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 34 състав, в публично заседание на 18.05.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **4877** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

„Д. ЕР” ЕООД, представлявано от Е. Кирилов Р., и „М – И Д.” обжалват Заповед № РД-09-090/29.04.2009 г. на кмета на Р. „В.” – Столична община.

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс.

Ответникът К. на Р. „В.” – Столична община изразява становище за неоснователност на жалбите.

Заинтересованата страна „ЕВИ ЕС” оспорва жалбите.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № РД-09-4461/08.12.2008 г., в изпълнение на Решение № 503 на Столичния общински съвет по Протокол № 82/22.06.2006 г. и на основание чл. 26, ал. 1 и 3 във връзка с чл. 41, ал. 2 и 4 от Наредбата за условията и реда за провеждане на търгове и конкурси, приета с Решение № 138 по Протокол № 73/2006 г. на СОС (НУРПТК), кметът на Столична община е открил конкурс за организиране на ученическото столово хранене за обект „ученически стол и бюфет в 30 СОУ „Братя Миладинови”, с обща площ от 268 кв.м.”, като е възложил на кмета на Р. „В.” утвърждаването на конкурсната документация,

провеждането на конкурса и сключването на договора със спечелилия участник. В изпълнение на заповедта кметът на района е утвърдил условията за провеждане на конкурса, съдържащи описание на предмета на конкурса, наемната цена, критериите и методиката за оценка на офертите. Критериите за оценка на кандидатите включват: 1) цена на един купон за хранене на обяд, на предлагани закуски по асортиментен лист и на купон за абонаментна закуска; 2) асортимент на предлаганите ястия за обяд; 3) професионален опит в общественото хранене и 4) възможност за безплатна храна за социално слаби деца. Съставът на комисията, чиято задача е да събере, разгледа и класира постъпилите оферти, подадени във връзка с обявения конкурс, е определен със Заповед № РД-09-073/24.04.2009 г. на кмета на Р. „В.” в съответствие с изискванията на чл. 52, ал. 8 от НУРПТК.

Конкурсната комисия е провела заседание, обективирано в протокол от 24.04.2009 г. Допуснати са до участие шест кандидати, вкл. жалбоподателите и заинтересованата страна по делото. Комисията, извършвайки сравнителна оценка на предложенията на кандидатите съобразно утвърдените критерии и методика, подробно описана в приложение № 2, неразделна част от протокола, е предложила на кмета на района на първо място да бъде класиран „ЕВИ ЕС” с 90,2 точки, на второ място - „М – И Д.” с 89,8 точки, и на шесто място - „Д. ЕР” ЕООД с 44,7 точки. Предмет на оспорената в настоящото производство заповед е определеното от административния орган класиране на кандидатите, съответстващо на предложението на комисията. По делото е приета съдебно-икономическа експертиза, изготвена от С. С.. Вещото лице, съотнасяйки начина на изчисляване на точките на кандидатите към конкурсните критерии и методиката за оценка и класиране, е констатирал неправилно определяне по отношение на „М – И Д.” на получените точки по критерий № 3 „Професионален опит в общественото хранене”. Заключение е обосновано с неспазване при оценката на конкурсната комисия на условието „тежест на критерия до 10 т., при стъпка 1 т.” – на кандидата е дадена стъпка от 2 т. (при което са му определени 7 вместо 8 т.) спрямо класирания на второ място по този критерий кандидат с 9 т. (на първо място са класирани двама кандидати с по 10 т.). В съдебно заседание на 18.05.2010 г. експертът е пояснил, че поради определянето на „М – И Д.” на 1 т. по-малко по посочения по-горе критерий се е получила разлика, която би увеличила неговия краен резултат с 1 т. и съответно той би спечелил конкурса с разлика от класирания на първо място от 0,6 т.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбите са допустими – подадени са от участници в конкурсната процедура и в срока за оспорване. Неоснователно е твърдението на ответника за просрочие на жалбата на „М – И Д.”. Липсата на указания в заповедта относно органа и срока

за подаване на жалба е основание да се приложи удълженият 2-месечен срок за оспорване по чл. 140, ал. 1 от АПК, който в случая е спазен.

1. а. Административният акт е издаден при наличието на отменителните основания по чл. 146, т. 3 и 4 от АПК, констатирани при преценката на основателността на жалбата на „М – И Д.“. Определянето на критериите и методиката за оценка на кандидатите е въпрос на преценка по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол (по аргумент от чл. 52, ал. 4 от наредбата). Според чл. 53 от НУРПТК при провеждане на конкурсите за ученическо столово хранене оценяването и класирането на предложените от кандидатите оферти се извършва по критерии и методика, които се съдържат в конкурсната документация. Разпоредбата обвързва процедурата по оценка на предложенията с възприетите от органа, провеждащ конкурса, критерии, като по този начин отграничава и пределите на съдебната проверка за законосъобразността на конкурсната процедура. Правилото представлява частен израз на принципите по чл. 8 и чл. 13 от АПК за равенство на страните в административния процес и за предвидимост при упражняване на правомощията, обезпечавайки обективност при оценяването на участниците в конкурса.

б. Установеното с приетото и неоспорено от страните експертно заключение несъответствие между конкурсния резултат на „М – И Д.“ и методиката за оценяване следва да бъде отнесено към процесуалните нарушения от категорията по чл. 146, т. 3 от АПК. Нарушението е съществено – недопускането му би довело до различен резултат при определянето на спечелилия конкурса участник. Този извод следва от съпоставката между по-високия резултат, който би получил класирания на второ място кандидат, и съществуващата между първите двама разлика в точките при оценяването им от конкурсната комисия. Процесуалното нарушение обуславя и материалната незаконосъобразност на заповедта като заключителен акт в конкурсната процедура поради противоречието между класирането на кандидатите с дължимото оценяване съобразно утвърдените от административния орган критерии и методика.

2. Неоснователен е основният, относим към предмета на оспорването, и релевиран с жалбата на „Д. ЕР“ ЕООД довод за незаконосъобразност на оспорения акт. Дружеството не е посочило бройка на социално слаби деца, на които би могло да осигури безплатна храна, затова и правилно не е получило точки по критерий за оценка № 4. Дори и да бяха налице основания то да получи максималният брой точки (тежестта на критерия е до 10 т., при стъпка 1 т.), при съществуващата разлика от повече от 40 точки между него и класирания на първо място кандидат това не би повлияло на крайния резултат от конкурса, което изключва възможността нарушението да бъде определено като съществено по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК и да се отрази на законосъобразността на акта.

3. Изложеното мотивира съда да отмени обжалваната заповед и да върне преписката на компетентния орган. След като не съществуват нарушения на процедурата, предхождащи констатираното, новото произнасяне следва да бъде

извършено от етапа на порочното процесуално действие, т.е. на оценяването и класирането на кандидатите. Административният орган следва да отстрани установеното в съдебното производство нарушение и съответно да съобрази класирането на кандидатите с дължимия конкурсен резултат на жалбоподателя „М – И Д.”. Тъй като отмяната на административния акт действа по отношение на всички – чл. 177, ал. 1, изр. 2-ро от АПК, евентуален отхвърлителен диспозитив по отношение на жалбата на „Д. ЕР” ЕООД, въпреки нейната неоснователност, би бил лишен от предмет.

4. Предвид изхода на спора, в полза на „М – И Д.” е възникнало правото по чл. 143, ал. 1 от АПК на разноски в производството единствено относно платеното възнаграждение на вещо лице в размер на 270 лв. По делото е представен договор за правна защита и съдействие между оспорващия и адв. Францов, в който е определено като договорено възнаграждение от 250 лв., но не е посочен размер на внесена сума. На възстановяване подлежат единствено „заплатените” от страната, в чиято полза е решението, разноски, не и договорените (чл. 78, ал. 1 и 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК), поради което и тяхното присъждане не е дължимо от съда.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – С.-град, II отделение, 34 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № РД-09-090/29.04.2009 г. на кмета на Р. „В.” – Столична община.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените указания.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „М – И Д.” сумата от 270 (двеста и седемдесет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: